

Ter gelegenheid van de 43ste Verkiezing Speelgoed van het Jaar heeft Vivian den Hollander het verhaal "Twee slimme speurders" geschreven.

Twee slimme speurders

Spekkie en Sproet zijn onderweg naar huis.

'Laten we nog even langs de speelgoedwinkel lopen,' zegt Spekkie. 'Ik ben bijna jarig, zoals je weet.'

'Leuk,' zegt Sproet. 'En ik snap allang wat jij wilt hebben. Iets wat met speuren te maken heeft, natuurlijk.'

Want daar houdt Spekkie van. En omdat ze daarbij graag een spekkie eet, noemt de hele klas haar Spekkie. Al is haar echte naam gewoon Marloes.

'Goed geraden,' zegt Spekkie. 'Ik denk dat ik een walkie-talkie ga vragen. Dan kun je geheime berichten aan elkaar doorgeven.'

'Mij lijkt een drone wel gaaf,' zegt Sproet.

Ze rennen naar de winkel. Die is jammer genoeg al dicht. Wel is het licht in de etalage nog aan.

'Wauw, zie je die doos!' roept Sproet. 'Daar kun je een echte robot mee bouwen!'

Spekkie heeft meer aandacht voor een selfie-stick. 'Om mee te filmen' staat er op de doos. Dat is handig!

Terwijl het dan lijkt alsof ze zichzelf filmt, kan ze allerlei verdachte personen bespioneren...

Sproet stoot haar aan. 'Zie je dat spel? Volgens mij moet je dan een code zien te kraken.'

Hij had verwacht dat Spekkie dat heel interessant zou vinden. In plaats daarvan trekt ze hem mee achter een boom.

'Let op die man met die hoed,' fluistert ze. 'Daar naast die oude bestelbus. Hij kijkt steeds naar de speelgoedwinkel.'

'Kan toch?' Sproet haalt zijn schouders op. 'Misschien wil hij een cadeautje gaan kopen.'

'Nu? De winkel is toch dicht? En hij maakte er ook al een paar foto's van. Ik vind het nogal verdacht, eerlijk gezegd.'

Op dat moment rinkelt de mobiel van de man. Hij loopt in de richting van de winkel. Omdat hij nogal hard praat, kunnen Spekkie en Sproet alles horen wat hij zegt.

'Afgesproken. Volgende keer neem ik dan die andere dozen mee,' zegt hij. 'Nee, nee. Niemand die dat merkt.'

Niemand die dat merkt? Sproet krabt op zijn hoofd. Waar heeft die man het over?

'Zie je wel,' fluistert Spekkie. Ze krijgt ineens erg veel zin in een spekkie. Maar ze heeft er geen bij zich vandaag.

'Laten we even in die bus kijken,' stelt ze voor. 'Misschien ontdekken we iets.'

Ze hebben geluk. De klep staat open en achterin zien ze grote dozen staan.

'Ik ben wel benieuwd wat daarin zit,' zegt Spekkie terwijl ze de bus inklautert.

Sproet volgt haar.

'Kijk nou, allemaal speelgoed,' fluistert Spekkie. 'Vast gestolen! Zullen we...?'

BENG! De klep van de bus wordt dichtgegooid. Twee tellen later rijden ze weg.

Sproet voelt hoe zijn hart bonkt in zijn ribbenkast. Daar zitten ze dan...

'Wat-wat denk je?' stamelt hij. 'Heeft die man ons ontdekt?'

‘Misschien,’ antwoordt Spekkie. ‘Of hij gaat naar huis. En dan zitten we straks de hele nacht opgesloten in deze bus.’ Ze bijt op haar lip. Ai, dit is eigenlijk best eng...

‘Hm, dan moeten we maar een spelletje gaan doen.’ Sproet probeert dapper te klinken, al is hij het niet. Na een tijdje mindert de bestelbus vaart en klinkt er een zoemend geluid.

‘Volgens mij rijden we een garage in,’ zegt Sproet. ‘Vlug! Verstop je achter die dozen! Het is beter als die man ons niet ziet.’

Spekkie duikt weg naast haar vriend.

Twee tellen later horen ze de bestelbus opengaan.

‘Heb je alles?’ vraagt een onbekende man.

‘Nee, dat lukte niet.’ De man met de hoed begint dozen uit te laden. ‘Ik regel het morgen wel. Waar moet dit staan?’

‘Bij de andere spullen. Morgen gaat alles meteen weg.’

Zie je wel, denkt Spekkie. Ze wist het: ze hebben met dieven te maken!

Wat kunnen ze doen? Had ze maar een mobiel bij zich. Dan kon ze haar neef Nelson bellen. Hij is agent! Hoe het precies komt, weet ze niet. Maar opeens begint de stapel dozen te wiebelen. Ze probeert ze nog tegen te houden.... Te laat! Er valt van alles uit: zakjes knikkers, autootjes, spellen, en nog veel meer.

‘Wat krijgen we nou?’ De man met de hoed holt naar de bus. ‘Hebben we weer een verstekeling aan boord? Pas was er ook al een hond in mijn bus gesprongen.’

‘Volgens mij zijn het twee speelgoed-diefjes,’ zegt de andere man. Hij klinkt niet al te vriendelijk.

‘Dieven? Wij?’ Sproet voelt hoe zijn kuif rechtop gaat staan.

En Spekkie stapt dapper naar voren. ‘Volgens mij zijn jullie zelf dieven.’

De man met de hoed schiet in de lach. ‘Waarom denk je dat?’

‘Omdat u foto’s van de speelgoedwinkel maakte,’ zegt Spekkie. ‘En omdat u zei: Niemand die dat merkt.’

‘Ha ha!’ De man met de hoed lacht nog harder. ‘Dat zei ik inderdaad. En foto’s maakte ik ook.’ Hij steekt een hand uit.

Help! Nu gaat hij ons vastbinden! denkt Spekkie.

Tot haar verbazing helpt de man hen juist uit de bus. ‘Bedankt, hoor!’ zegt hij. ‘Ik ben echt blij dat jullie zo goed op mijn winkel letten.’

‘Is die winkel... van u?’ vraagt Spekkie verbaasd.

De man knikt. ‘Ik heb zelfs twee speelgoedwinkels. En volgende week gaan we verhuizen, naar een grotere winkel. Daarom maakte ik nog wat foto’s. En wilde ik alvast wat speelgoed meenemen. Niemand zal merken dat we tijdelijk wat minder spullen hebben. Maar het was wel dom dat ik mijn sleutel vergat! Gelukkig had ik al wel voorraad uit de andere winkel gehaald.’

‘Vandaar die dozen,’ zegt Sproet.

‘Klopt,’ zegt de man. ‘Zeg, van wat voor speelgoed houden jullie eigenlijk?’

‘Van robots en drones,’ zegt Sproet.

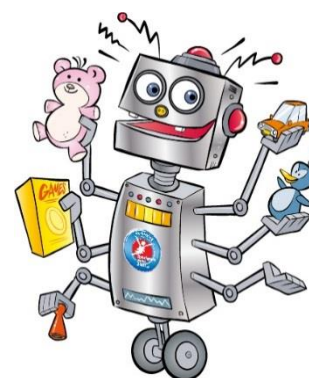
‘En ik hou van speurders-spullen,’ zegt Spekkie. ‘Al was ik vandaag niet echt een slimme speurder. Maar dat komt natuurlijk omdat ik geen spekkies bij me had!’

‘Zou dit wat voor je zijn?’ De man zoekt in een doos en haalt een vergrootglas tevoorschijn.

‘Wauw! Bedankt!’ zegt Spekkie. ‘Dat kan ik heel goed gebruiken.’

Sproet mag ook iets uitkiezen.

En dan mogen ze mee voorin de bus. ‘Ik moet toch terug naar de winkel,’ zegt de man. ‘En dan kan ik jullie meteen even afzetten. Kom op, slimme speurders. Stap maar in!’

Vivian den Hollander, november 2016

www.viviandenhollander.nl